

Sygn. akt III KO 58/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. T.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 sierpnia 2021 r.,

wniosku o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKz (...),

p o s t a n o w i ł:

pozostawić wniosek A. T. bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. w dniu 16 sierpnia 2019 r., w sprawie o sygn. akt PR Ds. (...), wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków w dniu 6 października 2016 r. przez funkcjonariusza Policji Komendy Powiatowej w J. polegającego na nieprawidłowym wykonaniu czynności na miejscu popełnienia czynu zabronionego, co stanowiło działanie na szkodę interesu A. T. oraz przekroczenia uprawnień w dniu 15 lutego 2018 r. w J. przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w J. polegającego na niezasadnym popieraniu aktu oskarżenia przeciwko A. T., co stanowiło działanie na szkodę interesu A. T..

Po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez A. T. Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 3 lutego 2020 r., sygn. akt II Kp (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

W dniu 16 września 2020 r. A. T. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 lutego 2020 r., sygn. akt II Kp (...).

Zarządzeniem z dnia 28 kwietnia 2021 r. sędzia Sądu Okręgowego w Z. na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku.

Po rozpoznaniu zażalenia A. T. Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKz (...), utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

W dniu 21 czerwca 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek A. T. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKz (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego była kwestia procesowej dopuszczalności złożonego wniosku. Wskazane w nim postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) było orzeczeniem, które prawomocnie zakończyło zainicjowane przez A. T. postępowanie o wznowienie postępowania. Intencją wnioskodawcy w toku obecnego postępowania jest zatem wznowienie postępowania o wznowienie. Tymczasem zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że wniosek o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem nie dotyczy wszelkich orzeczeń wydawanych przez sądy. Instytucja wznowienia postępowania odnosi się z pewnością do orzeczeń kończących postępowania, w których wypowiedziano się w kwestii odpowiedzialności karnej, a więc tych postępowań, które dotyczą głównego, zasadniczego przedmiotu procesu karnego. Co do orzeczeń wydawanych przez sądy w innych kwestiach, a więc w kwestiach pobocznych, incydentalnych, możliwość wznowienia postępowania zachodzi wyjątkowo. Dopuszcza się taką możliwość m. in. w odniesieniu do orzeczeń kończących prawomocnie postępowanie w kwestii odpowiedzialności Skarbu Państwa za niesłuszne skazanie lub pozbawienie wolności (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 45 - 46; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, *Kodeks postępowania karnego. Tom III. Komentarz*, Warszawa 2007, s. 299).

Przedmiotem postępowania o wznowienie postępowania w sprawie karnej nie jest odpowiedzialność karna oskarżonego, nie jest to także postępowanie autonomiczne w stosunku do głównego przedmiotu – nurtu procesu. Postępowanie o wznowienie jest zainicjowane na skutek wniosku uprawnionego podmiotu, bądź w określonych przypadkach z urzędu, w toku którego przedmiotem rozpoznania jest weryfikacja wystąpienia w czasie procesu lub po jego zakończeniu enumeratywnie wskazanych w ustawie sytuacji, stanowiących normatywne podstawy wznowienia. Postępowanie o wznowienie, podobnie zresztą jak postępowanie kasacyjne, jest ściśle związane z procesem, w toku którego orzekano o odpowiedzialności karnej oskarżonego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r., III KO 53/99, baza orzeczeń Supremus). W tym znaczeniu nie ma ono charakteru autonomicznego i nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne.

W tym stanie rzeczy, wobec faktu, że w toku postępowania o wznowienie na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. odpowiednie zastosowanie ma art. 430 § 1 k.p.k., odsyłający z kolei do art. 429 § 1 k.p.k., pozostawiono wniosek A. T. bez rozpoznania wobec jego prawnej niedopuszczalności.